

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA POR DEL SENYOR PANCRAS

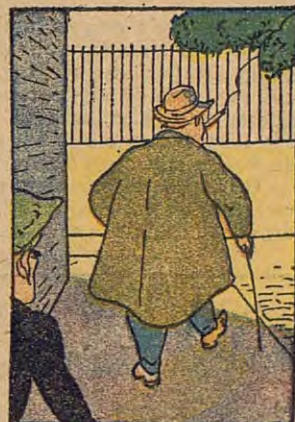
Don Pancràs mo t satisfet surt a passejà un ratet

com que avu li sobra un duro ell que va i es compra un puro

i amb so'emnitat encén aquell puro d'aïment

com que el cas és passejà no es fixa cap a on va

i quan al vespre ha arribat el senyor s'ha esgarriat

i sent pass-s en la acera d'algué que li ve al darrera

tot neguitós don Pancràs apreta un bon xic el pas

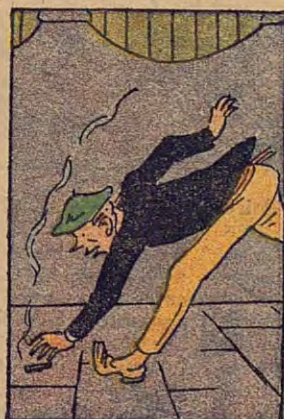
prò com que l'altre el segueix don Pancràs s'esfereix

i l'home corre esverat perquè ja es veu atracat

per poder córrer millor llença el cigarro el senyor

l'altre s'hi tira al moment i es posa a fumar dient...

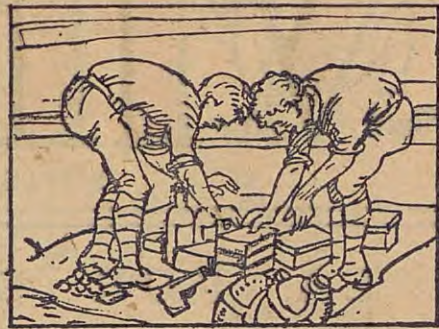
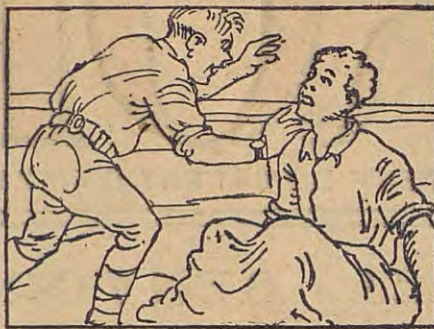
Noi quin manol i com l'abillat perquè això és una burillat

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Els infidels negres amb Nilàs al capdevant abandonaren els nostres amiguets per seguir camí pel seu compte, emportant-se tot quan pogueren: motxilles, armes i provisions. Aprofitant que els blancs dormien, amb gran silenci es feren escàpols.

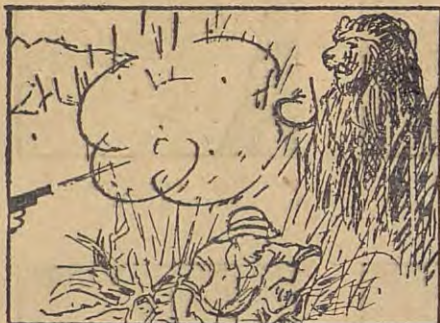
Quan es despertaren els nostres amiguets es trobaren sols i no és per dir el seu esglai i la seva indignació en

comprovar que solament els havien deixat el que duïen al damunt. — No ens hi amoïnem — digué en Quimet — val més anar sols que mal acompanyats.

Procediren a fer inventari del que els quedava. Sort tingueren d'haver fet servir de coixí dues motxilles proveïdes, les quals, per por de despertar els blancs, foren respectades. Si

podien trobar la costa abans de tres dies, encara podrien donar-se per satisfets, però si la ruta es feia més llarga, llavors les provisions no els arribarien.

Un cop enterats que portaven dues pistoles, cartutxos, dues cantimplores, conyac, figures seques, quatre llaunes de sardines i poca cosa més, es posaren en camí, en direcció de l'Est,

per anar a parar a mar. Poques hores feia que caminaven, quan va sorgir entre la brossa, l'altiva figura d'un lleó!.. En Quimet li engegà un tret, però no el tocà, al quart dispar la bèstia queia mortalment ferida. Refets de l'esglai i comprenent que l'imminent perill ja havia passat, procediren a treure la pell del lleó, per portar-la com a trofeu de llur audàcia. Era realment un

formós exemplar. Si arribaven a poder-ho contar, ja podrien presumir... però el cert era que el final desenllaç de l'aventura es presentava molt problemàtic.

Seguiren caminant pel mig d'aquells ressecs paratges, amb un sol com un infern. A en Quimet li sembla de sobte sentir remor d'aigua, però en Rafel no en volgué participar. — Si em

diguessis foc, ho creuria, però aigua.. Déu et faci bo! — Jo vaig a mirar-ho — Doncs jo em quedo... i s'asentà a la a la mesquina ombra d'un eixarreït arbust.

En Quimet amb les ganes que en tenia es dirigí al lloc on li semblava procedir el murmurar de l'aigua. En Rafel entretant reposava... però el seu repòs fou torbat per la presència d'una

hiens, segurament atreta per la flaire de carn morta que despedia la pell del lleó. En Rafel no atinà en descarregar-li un tret, i cuità a amagar-se sota la pell del lleó sense atinar en el que feia, únicament obeïnt a l'instint d'amagar-se. L'efecte fou millor del que podia calcular-se; la fera en veure el lleó (?) en moviment fugí espaiada. En Quimet desenganyat, tornà a

reunir-se amb el seu company i amb un xic més es desmaia en veure en lloc d'en Rafel un lleó. Com un llampec se li suggerí el drama: en Rafel havia estat devorat per aquell lleó!.. I Indignat traïé la pistola i la descarregà sobre el rei de la jungla. En Rafel féu un bot en sentir el tret, que afortunadament no l'havia tocat.

En Quimet passà sobtadament de

la desesperació a l'alegria, puix tornava a tenir viu... i ben viu! a en Rafel, cuan ja el tenia per mort i fet esmorzar del lleó. L'abraçada que ambdós es feren fou monumental. Tot seguit s'hi feren un tip de riure, però la seva situació, ben mirat no era per riure. Consultaren el mapa però com que no sabien on eren, era difícil orien-

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

DEGRADACIÓ

El baró de Rovellauna tenia un castell feudal amb quatre torres i pati pont llevadís i fossar. Quan va morir el seu pare moltes terres li deixà i ramats i gerres d'unces servents, gossos i cavalls mes el baró era tronera (o marlet, en català)

i de pressa s'ho gastava amb sos amics estudiants fent juergues i costellades i donant banquets i balls, jugant als daus i a la morra al monte i al bacarrat, fent anades a Montmartre a Mònaco i a Carlsbad i donant règies cacères pel bosc del castell feudal. Ben aviat es va veure obligat a pidolar diners als amics i encara també als rics jueus del Call. En vèncer rebuts i lletres terres anava donant. Les tenia hipotecades i les hi van embargar. Es va vendre les ramades de bous, de bens i cavalls

es vengué els gossos i encara va provar de vendre els gats. Sos criats tots li fugiren menys un vell fidel que fa seixanta anys que era a la casa i no el va voler deixar. Sol amb el vell en les torres d'aquell seu castell feudal que no se'l va poder vendre ni el va podè empenyorar perquè ningú no el volia, el baró anà vegetant trist, perdut i mort de gana com un fantasma tronat.

L'agència Cook fa viatges turístics en autocar visitant tota la terra i ses grans curiositats. Una de les més curioses és aquell castell feudal on un baró neurastènic

viu tot sol amb son criat. Els autocars hi arriben i en baixen els visitants. El criat obre la porta i el castell els va ensenyant explicant la seva història i ses grans curiositats. Quan els turistes se'n tornen bona propina li dan.

**

El baró estava a la porta prenent l'aire cap al tard en mànecues de camisa quan arribà un autocar. Què fer? El baró en camisal No no, ningú no ho sabrà! I es decideix de seguida a fingir que és el criat. Rep amatent els turistes i el castell els va ensenyant. — Això és la torra més alta. Allò és la presó feudal. Aquí sota és la cisterna, la capella és allà dalt. En aquesta galeria hi surt un fantasma blanc. — Quan marxaven els turistes dos duros li van donar. El baró se'ls mira amb ràbia com sentint-se'n ultratjat però després, els contempla

somrient, i els fa dringar. Crida el criat de seguida i li diu: — Te'n pots anar perquè sóc pobre i no arribo a poder tenir criat. — Senyor — el vellest contesta seixanta anys aquí he estat

per En GUILLEM D'OLORC

i si no podeu pagar-me m'avinc a servir de franc. — Res d'això. Vés-te'n de pressa que ja sé jo per què ho fas! et refies dels dos duros que donen els autocars.

Vés-te'n ja de ma presència que ja que avui he trobat eix medi de poder viure des d'ara el vull explotar. I els turistes varen veure des d'aquell dia endavant el baró de Rovellauna mostrant son castell feudal en mànecues de camisa per la propina guanyar.

PREMI MERESCUT

— Noil sé que t'han dat cinc premis al col·legi. De què eren aquests premis?

— Sí, miri, l'un era per tenir bona memòria i els altres... els altres, ara no recordo per què eren els altres!

CONVIT

— Vols sopar demà amb mi?
— Sí, home!
— Doncs a les vuit... a casa teva.

MOLT INTEL·LIGENTI

Parlaven de gossos i en Toni que en tenia un de molt bo estava impacient per prendre part a la conversa. Però els seus companys, xerrant, xerrant, no li deixaven ficar cullerada.

Per fi, un d'ells digué:

— Hi ha gossos que podria quasi dir-se que tenen més intel·ligència que els seus amos.

En Toni veié la porta oberta per dir-hi la seva:

— Jo en tinc un d'aquests! exclamà.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L A V A Q U E T A B R U N A

(Continuació)

Les tres filles i la mare baixaren al jardí i... oh, miracle! Quan totes quatre estigueren a l'abast de l'arbre, aquest començà de remenar-se d'una banda a l'altra el mateix que si fos la cua de la Vaqueta Bruna, i començà a repartir plantofades a tort i a dret, i amb tal lleugeresa, que la mare i les tres filles quedaren ben estomacades sense aconseguir atansar-se al peu de l'arbre.

Podeu contar el tip de riure que es féu el príncep amb aquell espectacle!

Aleshores comparegué na Natatxa Tsarevna vestida amb aquells riquíssims vestits, i tantost va atansar-se a l'arbre, aquest es doblegà el mateix que si li fes acatament, i aquell vol d'ocells, mentrestant, aplegaren les fruites màgiques i les posaren a la panereta que la Natatxa portava a les mans.

Ella pujà a la sala on eren el seu pare i el príncep veí i oferí les fruites a l'il·lustre visitant.

Quan ell veié la Natatxa quedà embadalit contemplant sa bellesa, i quan

tastà aquella fruita màgica quedà enamorat perdudament de la nostra amiga.

Les noces foren preparades ràpidament, i quan foren celebrades tothom estigué d'allò més joiós. Els únics que gemegaven eren la Tsarevna Iaguitxó i les seves tres filles, que encara feien lllit de resultes de la llisada que els pegà la cua de la Vaqueta Bruna feta arbre, en càstig dels mals tractes que la mardrastra havia donat sempre a la bona Natatxa.

ELS TRES GUERRERS

Una velleta, molt velleta, vivia amb el seu fill únic, qui, per cert, era bastant tabalot, el qual es deia Foma (1) Berennikhov. Cada matí en Foma agafava el pobre cavall que tenien, que era sec com un mal os, tot ple de nafres, dèbil, que amb prou feines podia tenir-se dret, i més vell que l'anar a peu, i se n'anava a fer les feines d'un tros de terra que tenien.

Un dia en Foma estava desesperat de veure que no podia aconseguir que el trist cavall fes seguir la rella per llaurar una bancalada. Reboté la catxutxa per terra i es deixà caure, tirant malediccions, al damunt d'una feixina de llenya. Però heus ací que aquella feixina ja feia bastant temps que era allí i una família de vespes ja s'hi havia fabricat el seu estatge; en caure en Foma, amb tota la tossa que feia, al damunt de la feixina, no cal dir que el vesper sofrí uns desperfectes de gran consideració, i les vespes, carregades d'indignació, es precipitaren al

damunt de nostre amic, i allí on trobaren carn hi clavaren els agullons llurs amb tal frenesí que n'hi havia per apretar a córrer!

En Foma pegava uns bots tot recargolant-se, que si no hagués fet riure hauria fet pietat i, per fi, boig i rabiós de dolor, agafà unes canyes

verdes i començà a ventar-se cops de canya per tot el cos amb tota la fúria que li permetien les seves forces, per tal de deslliurar-se de sos furibunds atacants.

Mentrestant el sol anava picant amb major força i amb cada nou raig que arribava, semblava que vingués una nova mosca d'ase al damunt de la pell del pobre cavall d'en Foma. Al principi, el trist cavall probava de deslliurar-se'n fent aquells tremolins de pell tan característics; de mica en mica anà animant-se acompanyant els tremolins amb el venteig de la seva arnadíssima cua; després, picant a terra ara amb una pota, ara amb l'altra, ara amb dues... i per fi s'arrencà a có-

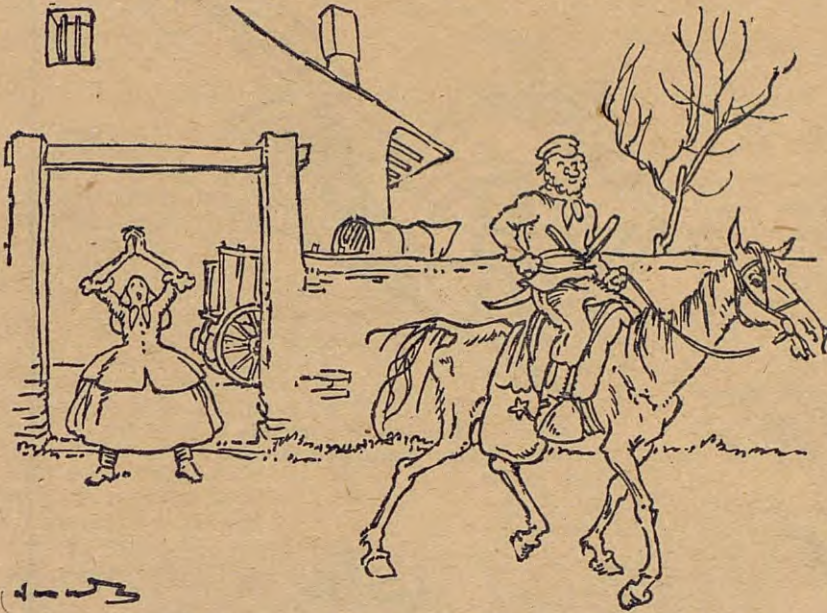
(1) Tomàs.

rrer pel tros, etzivant raigs de guitzes en l'aire i a dreta i esquerra que semblava que s'hagués tornat boig.

Al pobre Foma és cert que les vespes li deixaren una cara feta una des-

més feia que estirar els braços vers el cel i exclamar, consternada.

— Ai, desgràcia nostra! Què li deu haver passat al meu Fomka (2), el meu pobre fill, que s'ha tornat ben boig!

gràcia i, sobretot, un nas... allò no era un nas! Allò era un pebrot vermell amb tornassols moradencs! Però ell no va deixar ni una vespa amb vida; les va comptar i n'hi havia moltes més de cinccentes. Aleshores s'adonà que son pobre cavallot estava ara revoltant-se, ara alçant-se dret, ara pegant cosses en l'aire; se n'hi va anar, i també a cops de canya li matà totes les mosques d'ase, que se'l crusprien de viu en viu i que passaven del centenar.

L'home, en veure aquella mortalitat, quedà bon xic aconsolat, encara que el mal que li feia, sobretot el nas, li exigís de posar-s'hi bastant sovint fang calent; i per fi, agafà el cavall, que si bé estava prou calmat, anava tot anca-arrossegant, i se'n tornà cap a casa.

En arribar a casa seva tingué de donar-se a conèixer, car el que és sa mare no el conegué pas de cop; i ho féu amb aquestes paraules:

— Mare! Aquí em teniu: Sóc el vostre fill, el valent Foma Berennikhov, guerrer invicte, qui acaba de sostenir dos terribles combats amb enemics incomparablement més nombrosos, no obstant el qual, han estat tots ells exterminats fins al nombre de siscents. Dóna'm, doncs, la teva benedició, car me'n vull anar a la recerca d'aventures. No vull jo fer més de mujik, puix sóc de la pasta del grans herois! — i s'agenollà al davant de sa velleta mare.

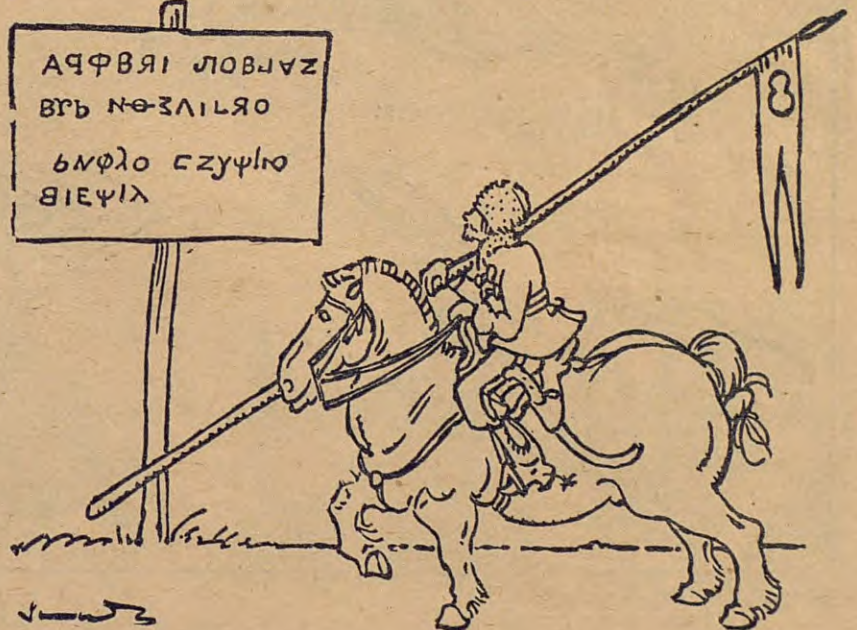
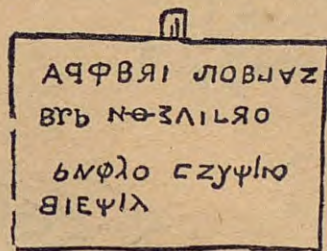
Podeu comptar, la pobra dona! Quan es veia el seu fill amb aquella cara i, sobretot, amb aquell nas; agenollat als seus peus i fent aquells discursos que ab prou feines entenia, no-

Ai, Senyor quina desgràcia!...

Però no hi valgueren exclamacions: Ell no es volgué moure dels peus de sa mare fins que li hagué donat la benedició. Aleshores ell es penjà unes alforges a l'espatlla, es lligà un gros tallant a la faixa com aquell qui porta l'espasa, muntà a cavall (aquell trist cavall anca-arrossegant), i tot tivat, emprengué uns camins desconeguts, disposat a realitzar les més meravelloses proeses.

Al cap d'uns quants dies de camí, arribà a un paratge en el qual hi havia plantat un pal amb un tauler de fusta travesser: Ell que cerca un tros de guixot per terra, i hi escriví

(2) Diminutiu de Foma, Tomàs.

«Per ací ha passat el valerós Foma Berennikhov, l'invicte guerrer, qui en un combat occí més de cinccents enemics, i en un altre més de cent guerrers.»

Un cop escrit això, torna a cavalcar i segueix el camí.

Al cap d'una estona, s'escaigué a passar per allí un jove guerrer anomenat Ilia (3) Muròmetz, el qual llegí aquell cartell i de seguida quedà corprès per la concisió de la llegenda:

— Bé prou es veu — deia entre dents — en aquestes dues ratlles el caràcter batallador i brau del qui ho ha escrit. Ell no gasta or ni argent per a les seves inscripcions: Un tros de guix i ja n'hi ha prou!

I desembeinà l'espasa, i amb la punta escriví sota de la inscripció de Foma Berennikhov, la següent:

«Al darrera de Foma Berennikhov passà per ací el valent guerrer Ilia Muròmetz.»

Seguí el camí, i quan atrapà al nostre amic li féu una gran reverència, i li digué:

— Invicte heroi Foma Berennikhov! On maneu que us segueixi: Al costat, al davant o al darrera?

— Segueix-me al darrera!

Pel mateix camí anava un altre jove guerrer anomenat Epihan (4) Popòvitx, i ja de lluny ovirà el cartell amb les inscripcions abans esmentades. S'hi atansà i llegí, i després, amb la punta de la llansa, escriví a sota:

«Al darrera d'Ilia Muròmetz va el guerrer Epihan Popòvitx.»

(3) Elies.

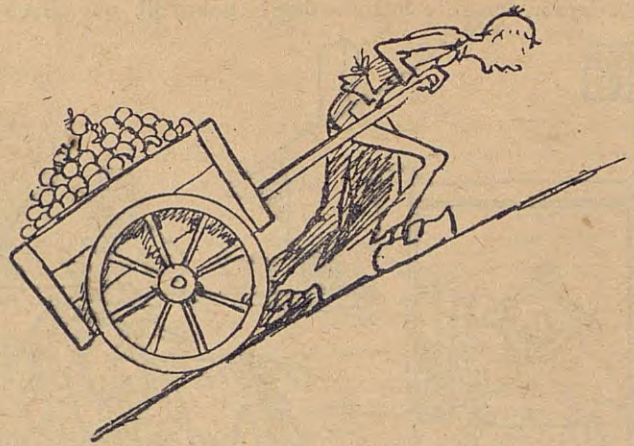
(4) Epifani.

(Continuarà)

La càrrega

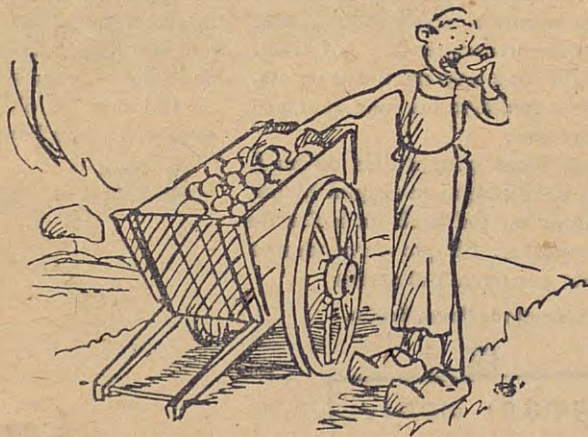
Recull el vailet Pepò de pomes un carretó.

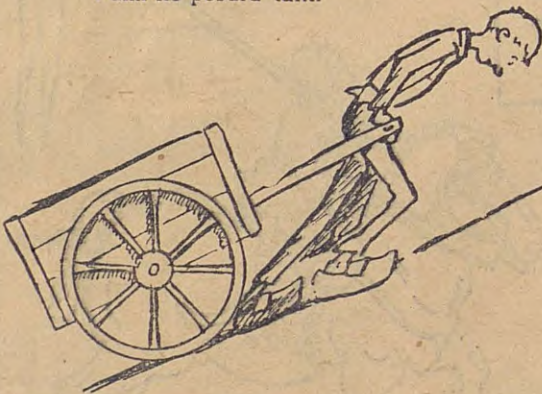
Tirar-lo per la pujada li produeix gran suada.

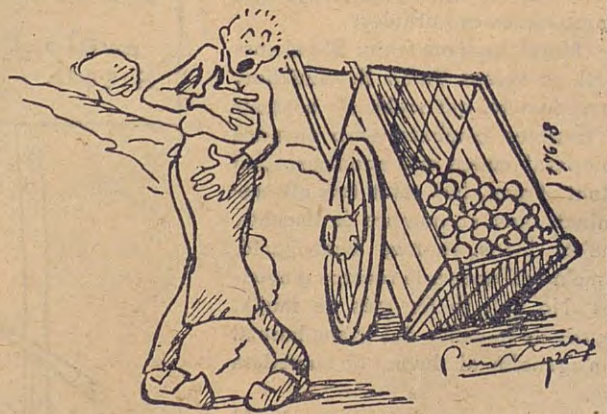
— Reposarem un moment que ja n'hem menjades cent.

— Massa n'hi ha, anem menjant i així no pesarà tant.

— Noi, ara sí que va bé el carretó tan lleugèr!

— Què són aquests tremolins! Ara el pes el porto dins!

UN RETALLET DE CADA COSA

FAULES D'ISOP

XX — *El gos i el gall*

S'associaren un gos i un gall i em- prengueren camí. En fer-se vespre el gall pujà a dormir a un arbre, i el gos s'ajagué vora la rel on hi havia un fo- rat. Durant la nit, el gall, com acostu- men, cantà, i una guineu que l'oí cor- regué devés ell i parada sota l'arbre li pregava que baixés, car volia abra- çar un animal que posseïa una veu tan bona. Però ell li digué que despertés abans el porter que dormia en la rel, per baixar quan ell hagués obert, i en cridar-lo la guineu el gos saltà llesta- ment i la destrossà.

Moralitat: La faula manifesta que els homes prudents es lliuren dels ene- mics que els ataquen dirigint-los vers altres més forts que ells.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Diu que l'Andreu és tan fi?
— Ja ho crec! La prova que ho és que ahí em va robà els diners i a fe, no me'n vaig sentí.

S.

A ca'l dentista Pasqual que està de deutes farcit hi anà un comte decidit a fer-se arrencà un queixal. Trucà rabiós. — Qui deu ser?
— Es un comte, — diu el criat
— Un *compte!* diu ell cremat, — digues que ja hi passaré!

B. GATELL

Duc els llibres d'una casa de comerç, — diu sempre en Moll. I és veritat; fa de mosso i els porta sovint a coll.

FALÓ

Quan tindrè un peu en la tomba jo seré mort i ben mort.
— Per què don Pau? — No veu home, que de naiyement sóc coix!

F. FIGUERAS

Els espartans, no preguntaven mai, quants enemics hi havia, si no on eren.

Diuen que perquè has robat et tenen a la presó?

— Es calúnnia, car si hi só és perquè m'han agafat.

J. NAVALLÉS

— De què fa el teu noi, Carreres?
— De gravador. — Des de quan?
— Des de que es manté, posant grava per les carreteres

E. BENAGES

Que era un artista afamat deia sempre don Joan, i a fe, deia veritat puix que es moria de fam!

J. CARCASSÓ

Conec un *americano* fill de la costa, i tan ruc, que en aquí es diu Francesc Cuc i allà Don Pancho Gusano.

J. M. ARNAU

Aquí jau en Valentí que es morí de por un dia: ira de betl' que seria si s'hagués dit *Covardil*

EL SARRACENO

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Sahara. — Desert africà habitat pels homes de la cara tapada anomenats *twareghs* que maten tot aquell que se'ls apropa. També hi viuen gran quanti- tat de lleons que se't mengen així que et veuen. Hi ha, encara, un vent que es diu Simon o Simoun que et colga de sorra en un obrir i tancar d'ulls i et deixa enterrat o millor dit, ensorrat.

Per totes aquestes circumstàncies es comprèn l'agradosa. que deu ésser la vida al Sahara.

De tant en tant hom troba un oasi compost de palmeres amb dàtils legiti- ms. Els oasis acostumen ésser habi- tats per camells, alarbs i puces rabi- ses que xuclen le sang dels europeus però als moros no els fan res.

Tots els habitants del desert van peluts i barbats perquè la Berberia és a deu jornades de camell com a mínim.

El país on els cavalls es venen a més bon preu, és la República Argen- tina degut a la gran quantitat que n'hi ha. La darrera estadística, demostra una existència de 4.702.340 caps o siga un promig de 112 cavalls per ca- da 100 habitants.

En aquest país afortunat, els més bells exemplars de cavall, costen de 200 a 300 francs, segons l'edat. Els millors cavalls de tracció, es paguen a uns 175 francs. Els cavalls de tipus corrents, hom els pot comprar a 80 o 100 francs com a màxim i encara en aquest preu són bèsties escollides.

Després de l'Argentina, és la Sibè- ria on hi ha el més gran nombre de ca- valls en relació a la població: 85 per cada 100 habitants.

Als Estats Units la proporció és ben inferior: 22 cavalls per cada 100 ha- bitants; a Anglaterra la proporció és de 13; a França, 7; a Alemanya, 5 es- cassament.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

S I O

Solucions al número passat

Jeroglific comprimit:

Anar per sota terra.

Mots creuats:

B	R	O	M	E	S		P	O	E	
A	I	R	E	S		S	A	N	S	
R	U	T	A			B	A	R	A	T
	S	I		A	A		A	D	A	
M		Z	E	G	R	I		A	N	
A	A		L	A	U	R	A		A	
O	N	A		T	C		U	R		
M	A	R	I	A		T	R	O	N	
E	V	A	L		P	R	E	S	A	
T	A	N		P	R	O	S	E	S	

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 438 — Alvar Potau

N.º 439 — Josep Torrent

N.º 340 — A. Tusquellas

N.º 441 — Josep Còca

EL PRÍNCIP GRANOTA

Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

En aquells temps en què tot era cor què vols cor què desitges, vivia un rei que tenia unes fi les molt hermoses sobretot la més petita, que ho era més que el mateix sol.

Frop del Palau hi havia un bosc es-

pès on prop d'un tell centenari rajava una fonteta. Allí anava la princeseta a divertir-se amb el seu joc més estimat que era jugar amb una pilota d'or que llençava en l'aire i tornava a collir.

Però una vegada, la bola no va

caure en les mans de la princeseta, si-nó que anà a parar a dintre de l'aigua que sortint de la font, feia un petit llac, però molt profund, tant, que ella la veié enfonsar-se sense veure on s'aturava.

Llavors començà a plorar, i plorava cada vegada més fort i no podia aconsolar-se. I quan estava en el fort del seu desesper va sentir una veu que li digué: — Què tens princeseta que plores d'aquesta manera capaç d'en-

ternir les pedres? Mirà a l'entorn i veié una granota que acabava de sortir de l'aigua. — Ah, ets tu vella granota? ploro perquè la meua bola d'or ha caigut al fons d'aquest llac. — Si em promets estimar-me i tenir-me al teu cos-

tat com a amiga i companya, donar-me menjar a la teua taula i dur-me a dormir al teu llit, aniré al fons a buscar-te la bola, digué la granota.

Ella no pensà complir-ho però per a poder tenir la bola va dir-li que sí.

La granota va complir allò promès però quan ella va tenir la bola d'or se n'anà contenta i saltant. La granota cridava: — Espera'm! compleix ta paraula! però ella no l'escoltà arribant al palau i deixant la granota dins del bosc.

Al dia següent en asseure's a taula,

varen sentir soroll per l'escala i al cap d'una estona, trucar uns copets a la porta. — Filla del Rei! la més petita, obre'm! S'aixecà la princeseta per a veure qui la cridava, però en veure la granota, va tancar de pressa i s'asseguà a taula molt trista.

El Rei en veure-la tan trista va pre-

guntar-li: — Filla meua, hi ha algun gegant que et ve a buscar-te i se't vol endur? — No és cap gegant, és una fastigosa granota. Li va contar el que li havia passat a la font. Mentrestant tornaven a trucar a la porta i a recordar-li la promesa. El Rei va dir: Tens

(Continuarà)